

ЕВФЕМІЗМИ ТА ІНШІ ВЕРБАЛЬНІ РЕПРЕЗЕНТАНТИ КОНЦЕПТУ «СМЕРТЬ» В УКРАЇНСЬКИХ ГОВІРКАХ ЗАКАРПАТТЯ

Випуск 2 (46)

УДК 811.161.2»373.49:811.161.2»282.2(477.87)

DOI:10.24144/2663-6840/2021.2(46).181–186

Пискач О. Евфемізми та інші вербальні репрезентанти концепту «смерть» в українських говірках Закарпаття; кількість бібліографічних джерел – 12; мова українська.

Анотація. Збір, систематизація й аналіз різних засобів номінації в системі живорозмовного мовлення належить до актуальних завдань сучасної української діалектології з огляду на динамічні процеси словникового складу. Екстра- й інтралінгвальні чинники стають причиною появи мовних явищ, які викликають жвавий науковий інтерес щодо способів вираження, семантики й функціональних особливостей. Евфемізми, дисфемізми та інші одиниці вторинної номінації потребують глибшого теоретичного осмислення у зв'язку з антропоцентричним підходом до вивчення мовних явищ у лінгвістиці.

У статті здійснено аналіз семантики і структури евфемізмів та інших вербальних репрезентантів концепту «смерть» в українських говірках Закарпаття. Для реалізації мети було виконано такі завдання: 1) виокремлено й систематизовано евфемістичні, дисфемістичні та інші вербальні репрезентанти концепту «смерть»; 2) розкрито зв'язок евфемізмів, дисфемізмів і тропейних засобів; 3) визначено основні способи та чинники субститутів; 4) з'ясовано роль компонентного складу у формуванні евфемістичних і дисфемістичних виразів; 5) проаналізовано на прикладі окремих субститутів роль лінгвальних та екстралінгвальних чинників.

Доведено, що евфемізми, дисфемізми та інші вербальні репрезентанти концепту «смерть» у закарпатському говорі утворюють широкий пласт вторинних найменувань і відображають лінгвоетнокультурні особливості закарпатців. Зі структурного погляду – це одно-, дво- і здебільшого багатолексемні сполуки, до складу яких входять переважно дієслова та іменники.

З погляду семантики багато описових номенів відбиває віру закарпатців у потойбічне життя, анімістичні уявлення про душу та форми її існування. Частина висловів підтверджує боязливе, шанобливе, ритуально-сакральне ставлення до самого факту смерті й ілюструє чітко сформовану систему діалектних норм похоронного етикету. Проте вживання цілої низки метафор, метонімії, фразем та інших висловів жартівливого чи іронічного плану свідчить про давні прагнення людини подолати страх перед смертю.

Ключові слова: евфемізм, дисфемізм, фразема, метафора, метонімія, концепт «смерть», закарпатський говір.

Постановка проблеми. Збір, систематизація й аналіз різних засобів номінації в системі живорозмовного мовлення належить до актуальних завдань сучасної української діалектології з огляду на динамічні процеси словникового складу. Екстра- та інтралінгвальні фактори стають причиною появи мовних явищ, які викликають жвавий науковий інтерес щодо способів вираження, семантики й функціональних особливостей. Це стосується й евфемізмів, дисфемізмів та інших субститутів, оскільки вони, як одиниці вторинної номінації, потребують глибшого теоретичного осмислення у зв'язку з антропоцентричним підходом до вивчення мовних явищ у лінгвістиці.

Аналіз досліджень. Евфемія є смисловою категорією мови і має три взаємопов'язані аспекти: соціальний, психологічний і власне лінгвістичний. Соціальний аспект – наявність в основі евфемії моральних, релігійних і політичних мотивів. Під психологічним аспектом розуміють ефект пом'якшення висловлювання. Первинне пряме найменування предмета або явища викликає негативні емоції, а вторинне непряме – нейтралізує ці емоції. При лінгвістичному підході в дослідженні евфемії визначаються ознаки й умови використання евфемізмів [Кацев 1988, с. 12].

Історія виникнення евфемізмів пов'язана з архаїчними пережитками мовних заборон (табу).

Вживаючи певні замітники, люди усвідомили свою здатність створювати слова й активно використовували їх. Чим краще це в них виходило, тим більше вони намагалися уникати прямих найменувань, які могли викликати небезпеку, страх чи образу. О. Реформатський відзначав, що евфемізми-табу були в мовах більшості індоєвропейських народів [Реформатський 2016, с. 217].

На явище евфемії в лінгвістиці є два погляди: вузький (субституційний) і широкий (прагматичний). Прихильники першого визначають евфемізм як субститут незручного і невігідного слова, як нейтральний замітник грубого слова. На думку В. Москвіна, «евфемія – використання словесних зашифровок з метою зм'якшити, завуалювати, витончено «впакувати» предмет повідомлення, залишивши все-таки можливість будь-якому носію мови здогадатися, про що йдеться» [Москвін 2001, с. 60]. Згідно з широким (прагматичним) поглядом, до евфемізмів відносять лексичні, фразеологічні, перифразистичні субститути, які не в усіх випадках мають «пом'якшувальний» зміст.

Проблему евфемії активно досліджували в Європі й Америці протягом минулого століття. На сьогодні вже видано численні монографії і словники евфемізмів у США, Англії, Польщі, Росії. Цінною для лінгвістичних студій є написана ще 1930 р. книга Д. Зелєніна «Табу слів у народів Східної Європи

та північної Азії», яка не втратила своєї актуальності й досі.

У радянській науці майже до кінця ХХ ст. евфемізми були темою забороненою, непопулярною, їх розглядали тільки в історичному аспекті у зв'язку з древніми табу й аналізували переважно на індо-європейському і слов'яно-балтійському матеріалі (Л. Булаховський, О. Реформатський, О. Трубочов, Б. Ларін). Тільки на початку ХХІ століття у славистиці зріс науковий інтерес до різноаспектного вивчення евфемізмів, унаслідок чого побачили світ кілька вагомих праць: монографія «Евфемізми сучасної польської мови» (1993) і «Словник польських евфемізмів» (1998, перевидавався багато разів) А. Домбровської, монографія «Табу в польських діалектах» (2002) А. Кравчик-Тирпи, «Словник евфемізмів російської мови» (2008) О. Сенічкиної, «Словник евфемізмів, уживаних у говірках та молодіжному жаргоні Західного Полісся і західної частини Волині» (2005) Г. Аркушина, «Матеріали до евфемістичного фразеологічного словника східнословобанських і східно-степових говірок» (2011) І. Мілевої.

В українському мовознавстві тема табу та евфемізмів на базі літературної мови і деяких говорів (західнополіських, підляських, словобанських, степових) була предметом досліджень Г. Аркушина, О. Януша, Ф. Бацевича, Л. Фроляк, Ю. Єловської, І. Мілевої, В. Великороди, В. Леснової, О. Кострової, Ю. Зази, О. Жвавої, І. Жигори та ін. Слід виокремити в цьому зв'язку численні публікації про діалектні евфемізми і дисфемізми І. Мілевої та її монографію «Евфемістичні і дисфемістичні фразеологізми в східнословобанських та східно-степових говірках» (2012).

Досліджуваній проблемі присвячено тези «Евфемізми в українських говорах Закарпаття» (1966) М. Грицака і «Евфемізми й табу в південнокарпатських говірках» (1983) М. Кравченко. Однак вербальні засоби евфемізації в обрядовій сфері на матеріалі закарпатського говору поки що ніхто з лінгвістів окремо не аналізував. Ми приділили увагу дослідженню контактних та комунікативних табу на матеріалі родильної й поховальної обрядовості Закарпаття у 2 наукових статтях (2019 р.).

Цінними для нашого дослідження є також етнографічні, історико-етнографічні та етнологічні праці, зокрема «Магічні дії, обряди й вірування Закарпаття» (1971) П. Богатирьова, «Етнографія Закарпаття» (2010) М. Тиводара, «Традиційна сімейна обрядовість українців Закарпаття кінця ХІХ – першої половини ХХ століття» (2020) І. Керечанин (Черленяк) та деякі ін.

Метою цього дослідження є аналіз семантики і структури евфемізмів та інших вербальних репрезентантів концепту «смерть» в українських говірках Закарпаття.

Для досягнення мети плануємо виконати такі **завдання**:

1) виокремити й систематизувати евфемістичні, дисфемістичні та інші вербальні репрезентанти концепту «смерть» в українських говірках Закарпаття;

2) розкрити зв'язок евфемізмів, дисфемізмів і тропейних засобів;

3) визначити основні способи та чинники субститутів;

4) з'ясувати роль компонентного складу у формуванні евфемістичних і дисфемістичних виразів;

5) проаналізувати на прикладі окремих субститутів роль лінгвальних та екстралінгвальних чинників.

Об'єктом дослідження обрано евфемістичні, дисфемістичні та інші вербальні репрезентанти концепту «смерть» у закарпатському говорі.

Предмет дослідження – соціальна й семантична природа евфемізмів і дисфемізмів, особливості їх структурної семантики, яка відображає своєрідність соціально-етнічної інтерпретації об'єктивної дійсності.

Матеріалом дослідження стали мовні одиниці, зібрані нами особисто; вибірки зі «Словника закарпатської говірки села Сокирниця Хустського району» І. Сабадоша, «Русинсько-українсько-руського и русско-украинско-русинского словаря» Д. Попа та ін.

Методи та методика дослідження. Основним методом дослідження є описовий. Використано також прийоми компонентного аналізу, структурно-семантичного моделювання, фактологічний метод з його складовими – польовим, анкетним, що поєднує лінгвістичну та культурно-соціологічну інтерпретацію.

Виклад основного матеріалу. Смерть, як один із базових концептів, посідає найважливіше місце в мовній картині світу і в українському комунікативному просторі має певні особливості. Страх змушує виявляти поважне ставлення як до самої смерті, так і до співвідносних із нею явищ (поховальні церемонії, поводження з померлим, ритуалізована поведінка осіб тощо) [Єловська 2017, с. 72]. Закономірно, що українці, як і інші народи, свідомо уникають бесід про смерть, згадування імен померлих, обговорення поховальних обрядів і т. ін., що спричинює появу різних видів субститутів, передусім евфемізмів як заміників прямих номінацій денотата.

Появу різноманітних застережень можна пояснити кількома факторами: небуденністю цього явища, наявністю природного почуття страху перед смертю й вірою в магічну силу слова. На культурно-поведінковому рівні евфемізація утворює систему закріплених суспільством норм, спрямованих на подолання негативних стереотипів та вироблення ввічливих форм. При цьому основною метою вживання евфемізмів є бажання уникнути комунікативного дискомфорту.

Можна виділити такі причини виникнення подібних одиниць: 1) навмисне уникнення позначення небажаного денотата; 2) поліпшення характеру денотата вихідної номінації; 3) використання всіх можливих мовних, формальних і неявних форм вираження; 4) використання непрямой номінації.

Евфемістичні та інші субститути семантичного поля «смерть» мають найбільшу частотність по-

рівняно з евфемізмами інших семантичних полів і утворюються переважно внаслідок фразеологізації, метонімізації і метафоризації. Цілком погоджуємося з І. Мілевою, що «всім евфемістичним фразеологізмам, незалежно від контексту, властивий експресивний компонент, хоча ступінь експресії може бути різним, а «евфемістичність» лексеми часто визначає контекст» [Мілева, с. 165].

Напевно, немає такої людини, яка б не боялася смерті, адже це один із найбільших людських страхів. Респонденти, котрі бачили останні хвилини життя близьких людей, неохоче розповідають про це: *віджду / шчо стало му т'ашко дыхати / зачату руками дуже бити по постели / а йа кажу: наї ти дам воды // айбо він на н'а сумно подивуї та каже: нич ми ўже не треба... / віджду / шчо то мойа біда прийшла... / ўс'ому коніц'... // склоніу золу набік та лиш му с'а слызі покотілі з очіи* (Майдан). У наведеному контексті спостерігаємо навмисне уникання прямого найменування смерті і заміну його лексемою біда. Пор. бойк. *чорна година* 'смерть' [Онишкевич 1984, с. 375]. Слід відзначити, що на позначення самої смерті використовується всього кілька відомих субститутів: *зубата, тотá с косоў* (усі гов.), [див. т.с. Грицак 1966, с. 18]. Наприклад: *прійде тотá с косоў / припала бы / нігде с'а від нійї ни спр'ачеши* (Торунь). Момент смерті позначають також назви з різним конотативним напруженням: *капіц', кампéц, кампéц-долóврес, амба, амба-крышка, амін', коніц', ус'б*.

Абсолютна більшість евфемістичних та інших вербальних засобів у говірках Закарпаття стосується смерті як процесу і має дієслівну семантику. На позначення семи 'хто-небудь незабаром помре' закарпатці використовують вислови різної структури: *смертиў (смирт'бў) пáхне, ужé йе на смерті, ужé йе на добывану, ужé му три дны (н:ы) з ні(ы) ин'и(ы)м, ужé нидбўгí дны (н:ы), дуже затолесіў, ужé смирт' за ўхом, туды с'а направиў, ужé му лиш туды, ни вййде (ўйде) с тóго, збйрац':а на тот світ, нікат' (дйвит, позйрат) на тот світ, відит' собі ширин'у, нич из н'óго, дуже за бидбў, никó (ніхтó) с'а ўже ни над'йе, ужé му нич ни помóже, туй д'йла ни будé (бде) нийáкого, уже нийé животá, скóро му удмір'авут' (відмір'айут) два мітры, нидбўго траву топтáти, нидбўго с'а остáло (пстáло), лішйло комусь* (більшість гов.) [див. ще Черленяк 2020, с. 160]. Дещо знижений відтінок притаманний фраземам *скóро го вынесут уперéd ногáми, амін' (коніц', капіц', кампéц) будé комусь* (усі гов.). Пор. угор. *katres* 'каюк, кінець'. Див. *и буде тти амін'* т.с. [Поп 2007, с. 76].

Для номінації поняття 'помирати, бути в передсмертній агонії' в українських говорах Закарпаття, крім прямих дієслівних відповідників із коренями *-мер-, -кон-* (*-кін-*) типу *умирáти, конáти* (усі гов.), *кіновáти* (Драгово), вживаються номени-евфемізми метафоричного плану: *по'кúтати* (Синевир), *добывáти, часовáти* (Торунь), *відхóдити* (Келечин), *гáснути, згасáти, блудíти* (більшість гов.). Див. бойк. *часувáти часовáти* т.с. [Онишкевич 1984, с. 363], *часувáти* т.с. [СУМ, т. 11, с. 282].

У говірках Закарпаття побутують фраземи метонімічного характеру зі словами *кін* (літ. уроч. *скін*), *пóстіл'*: *с'тати на кін* т.с. [Сабадош 2008, с. 143], *лежáти на смертélнуї (смертнуї) пóстели* (Драгово). Чимало стійких висловів на позначення передсмертної агонії виникло внаслідок метафоризації: *гáснути йак свічка* (В. Водяне), *на лáдан дыхати* (Королево), *на часнйк дыхати* (Криве), *над часнйком дыхати* (Річка) 'помирати'. Як відомо, в похоронній обрядовості багатьох слов'янських народів часник є потужним оберегом від усього лихого. Темпоральний характер передсмертної агонії засвідчують фраземи *остán'і минўты раховáти* (Горонда), *пóс'л'ід'н'і гóдини одл'ичовати* (Березники) тощо.

Стан приреченої на смерть людини номінують стійкі сполуки, побудовані на синекдосі. Спільна в них лексема *нога* символізує межовий статус того, хто помирає, його перехід в інший вимір – на той світ: *йедноў (одноў, однйў) ногóу у грóбови стоїáти* (більшість гов.), *йан:оў ногóу ўже ў могіл'і* (Червеньово), *одноў ногóу у темітóві* (Горбки); *йедноў ногóу на тóму світ'і быти* (Колочава).

Окремі перифрази, які характеризують агонічний стан, охоплюють елементи на позначення важливих поховально-обрядових ритуалів: *ужé му йлії быў* (більшість гов.) – стосується таїнства елеосвячення (соборування), що служить, за вченням православної і католицької церков, духовним лікуванням тілесних недуг, а також дарує важкохворому відпущення гріхів, у яких він не встиг покаятися (церковнослов'янську назву *слей* 'рослинна, переважно маслинова олія, що використовується для церковних обрядів; олива' [СУМ, т. II, с. 497] фонетично видозмінено на *йлії*); вислів *дз'обáчкоў пáхне* 'хто-небудь незабаром помре' (Білкі) містить компонент *дзьобáчка* 'страва з цілих варених квасолин, заправлена олією з цибулею, часником та ін.', яку традиційно подавали на поминках у цій місцевості.

Темпоральні обмеження життя представлені в численних евфемізмах-перифразах: *ни дочéкаў Великонне / Рí(у, ў)здвá, ни бдé ўже пáску істи, тот ужé удробиў / удходиў / из'йў / удмўчиў свóйе, тóму ўже нич ни треба* і т. ін. Згадуючи покійного, часто використовують евфемістичні вирази, що відображають характер його занять, уподобань під час життя: *ни будé ўже бул'і / р'іну / крómпл'і садíти, ни будé ўже стрўч'а ламати* (лушити кукурудзу), *ни піде ўже нігда на Чéхы робíти* (померлий довго працював у Чехії на заробітках), *ни піде ўже нігда віўчáрти* (померлий усе життя був вівчарем), *не бде ўже ко'мў співáти* (померлий дуже гарно співав) та багато ін. Наприклад: [нігда ўже до т'а ў Ужгород не прійде] (Торунь). Проте зрідка вживаються і дисфемістичні вирази, у яких згадують негативні моральні якості померлої людини: *но, не будé / бде ўже нігда / н'ігда крáсти / гул'áти / ніти / брe'хáти / лáйати / лáти / боговáти / пльтковáти; ни бде никóго збытковáти / обйжáти* і т. ін.

Евфемізмам та іншим субститутам на позначення смерті притаманна семантика просторової та часової орієнтації, у них часто фігурує тема шляху,

подорожі: *іти в по'с'л'ін:у пун'* (усі гов.), *быти ў пун'і* (Верхні Ворота), *іти ў далёку дорóгу (пун')* 'помирати' (усі гов.). Це спричиняє метафоризацію дієслів руху, які, вживаючись у переносному значенні, іронічно передають швидке наближення смерті: *галадіти*, *фьркнути*, *унестися*, *закапури́ти* (від *капу́ра* – хвіртка) (Широке).

Найвищу продуктивність у фразеологічних та перифрастичних конструкціях із подібним значенням виявляє дієслово *йти* (*піти*, *пуйти*, *пү(й)ти*): *іти гет*, *іти далёко* (більшість говорів), *пуйти до неба (до Бога)* (Оноківці), *піти на тот світ* (Драгово), *піти ў ріпу* (Торунь), *пүйти ў гліну* (Приборжавське). Закарпатці мають цілу низку фразем іронічного характеру з цим дієсловом: *пуйти в копа'чул'е гус'л'айучи* [Сабадош 2008, с. 149], *піти ў скіпы гус'л'айучи* (Вучкове), *пүйти в'ўці'і пасти*, *пүйти м'орк'оу'і пол'оти*, *пүйти ў санат'орій «Ж'оут'і гліны»* (Широке), *пүйти ра'кы годова́ти* (Приборжавське).

Серед жартівливо-іронічних субститутів зі значенням 'померти' часто вживаними є фразеологізми дисфемістичного плану: *кон'кы́ / кон'кы́ утк'інути / вітк'інути / отк'інути* (більшість гов.), *кон'кы́ ве́речи* (Лоза), *кон'ка́ми стр'іпкати* (Ярок), *ла́сты скле́йити* (більшість гов.), *пе́рнути ў чоты́ри до́шкы* (Торунь) та ін.

Іронічне позначення смерті досягається використанням фразеологізмів-дисфемізмів, компонентами яких є також назви частин тіла тварини: *відвер'єчи копы́та* (Торунь), *копы́та уд'єр'єчи* [Поп 2007, с. 84], *ве́ре(у)чи копы́тами* (Рокосово, Зняцьово), *ра́тиц'і отк'інути* (Зняцьово), *ве́речи ры́т'у* (Стеблівка) (*ры́т'* – задня нога великої рогатої худоби), *поко́тити рога́ми* (Широке).

Жартівливі, іронічні назви смерті репрезентують також фраземи з використанням у них назв частин людського тіла, що є наслідком осмислення зовнішньої фізичної подібності з мерцем (приклади з метонімією і синекдохою): *зац'ілити́ |зубы* [Сабадош 2008, с. 116], *зубы́ / зу́бы заку́сити* (більшість говорів), *пру́т'аг'нути |ногы* [Сабадош 2008, с. 294], *у́тягнути / прот'аг'нути / зад'єрти / прост'єрти |ногы* (більшість гов.), *зад'єрти ла́пы* (Брид), *задра́ти ла́бы* (більшість гов.), *віст'єрти^і (в'уст'єрти^і) ла́пки^і* (Волосянка, Люга), *отк'інуті^і ла́пки^і* (Сімер), *ве́речи ко́кор'і* (Великий Раковець), *прост'єрти кочо́лі* тощо. Як бачимо, пейоративність подібних зворотів посилюють наявні в них компоненти з негативними конотаціями (*ла́бы*, *ла́пы*, *ко́кор'і*, *кочо́л'і* 'ноги'). Див. *ноги прот'ягну́ти* т.с. [Поп 2007, с. 104]. Подібність смерті до стану глибокого сну відбита у фраземах *зажмури́ти / зак'р'єти о́чи*, *засну́ти ві́чным / непр'об'удным / беспр'об'удным сном* (більшість говорів).

Компонентами кількох фразем зі значенням 'померти' є також назви взуття чи одягу: *чо́боты прот'ахті́*, *покла́сти чо́боты б'іл'а двір'іу* (Брид), *відв'єр'єчи ка́пц'і* (Завадка), *прост'єрти ка́пц'і* (В. Ворота) (*ка́пці* 'шкарпетки').

Для номінації процесу вмирання, крім численних фразем, використовуються метафоричні дієслівні субститути з семантикою втрати, зникання,

тління: *зг'аснути*, *у́гынупи*, *погы́нупи*, *изгы́бнупи*, *згы́нупи*, *знід'іти*, *пропа́сти* та ін. Наприклад: *Дубр'і / же чужі л'ўди не да́ли му пропа́сти* (Ворочево). У назвах *зако́візнути*, *зако́уїзнути*, *заст'єти*, *закочан'іти* настання смерті передано через фізіологічні показники – ствердіння мертвого тіла. Наприклад: *Шчи ни ўст'єгла ти ма́ти заст'єти / а ты ўже ійї́ цур'а від: ай'єш* (Торунь).

Сам факт поховання передають перифрази: *уже́ го уд(від, выд)спі(і)ва́ли*, *уже́ му уд(від, выд)дзвоніло*, *уже́ го ў(від, выд)пра́вили*, *уже́ го спр'атали*.

Багато евфемістичних конструкцій відображає сформовану на засадах християнства релігійно-світоглядну ментальність закарпатців: *Бо́гу ду́шу уд(од, від)да́ти*, *предста́витися на Бо́жый суд*, *пі(й)ти́ / пуйти́ на пра́ведный суд*, *пі(й)ти́ / пуйти́ на тот світ*, *переселі́тис'а на тот світ*, *попроца́тис'а з сим сві́том*; *душ'а го лиш'їла*, *Бог забра́ў*, *Бог упоко́їў іго́го ду́шу*, *сві́чка му дозоріла* [див. ще Черленяк 2020, с. 162]. До речі, бойки про антипатичну людину, яка померла страшною смертю або тяжко занедужала, кажуть: *«Бог на нім цу́до показав»* [Онишкевич 1984, с. 358].

За уявленнями українців, пряме називання особи покійника може розтривожити душу померлого або прикликати її в цей світ, імовірно, тому в мовленнєвій практиці це слово замінюється евфемізмами. Такі структури покликані передусім уберегти комунікантів від негативних наслідків промовляння імені покійника і водночас непрямом інформувати адресата про померлу людину. Згадуючи мерця, вживають здебільшого евфемістичні багатослівні найменування, що усталилися в системі мови як похоронні етикетні формули: *прошч'ін (прошч'ун, прошч'ун прошч'єн:уї) бы*, *наї (н'аї) буд'є прошч'ін (прошч'ун, прошч'ун прошч'єн:у(ы)ї)*, *наї (н'аї) му дас'т' Бох ца́рство не^нбе́сно́йе (небе́сне, не^нбе́сно́й), наї (н'аї) му Бох пошл'є с'в'ітло́йе (с'в'ітле, с'в'ітлої) ца́рство*, *наї (н'аї) му зе^нмл'а́ буд'є ну́хом (пер'ом)*, *Ца́рство Небе́сно́йе, ві́чний пок'ої*; *наї (н'аї) з Бо́гом споч'їват*, *наї (н'аї) Бог дас'т' л'єчко ду́шї* та багато ін. Наприклад: *м'їй н'ан'ко*, *наї буд'є прошч'ун*, *быў до́брыї чо́л'овік* (Білкі); *Ма́р'а, н'аї бд'є прошч'єна*, *нігда ніч ні шкодова́ла да́ти*, *шч'їра бы́ла* (Торунь). Див. *прошч'ун (прошч'ун) бы* т.с. [Поп 2007, с. 133].

Висновки. Евфемізми, дисфемізми та інші вербальні репрезентанти концепту «смерть» у закарпатському говорі утворюють широкий пласт вторинних найменувань і відображають лінгвоетнокультурні особливості закарпатців. Зі структурного погляду – це однолексемні (*добыва́ти*, *часова́ти*, *відхо́дити*, *г'аснути*, *зг'асати*, *блуді́ти*), дво- (*зубы́ заку́сити*, *зажмури́ти о́чи*, *заспа́ти наві́кы*, *ду́ба врі́зати*, *ду́ба да́ти*, *ве́ре(у)чи копы́тами*) і здебільшого багатолексемні (*засну́ти ві́чным сном*, *попроца́тис'я из сим сві́том*, *їедно́ў ног'о́у на то́му сві́т'і бы́ти*) сполуки, до складу яких входять переважно дієслова (*йти*, *піти* (*пуйти*, *пү(й)ти*), *ды́хати*) та іменники (*Бог*, *душ'а*, *дух*, *о́чи*, *дор'ога*, *пун'*).

З погляду семантики багато описових номенів відбиває віру закарпатців у потойбічне життя, анімістичні уявлення про душу та форми її існування (*пуйті до неба (до Бога), піті на тот світ, душа го лишіла, Богу душу уddати, представитися на Божьий суд, піті на праведный суд*). Частина висловів підтверджує боязливе, шанобливе, ритуально-сакральне ставлення до самого факту смерті й ілюструє чітко сформовану систему діалектних норм похоронного етикету (*прошчін (прошчун, прошчун, прошчэн:и(ы)ї) бы быў, наї (н'аї) будé прошч'ін (прошчун, прошчун, прошчэн:и(ы)ї)*;

піті (пуйті, пў(й)ті) в по'с'л'ін:у пун' та ін.). Проте вживання цілої низки метафор, метонімії, фразем та інших висловів жартівливого чи іронічного плану (*задрати лабы, пуйті в копа'чул'е (ў скіпы) гус'л'айучи, ратиц'і откїнути, кон'ками стр'інкати* тощо), на нашу думку, свідчить про давні прагнення людини подолати страх перед смертю.

Евфемізми й табу в діалектному континуумі потребують глибшого наукового дослідження з погляду етнолінгвістики, лінгвокультурології та прагматики.

Література

1. Грицак М.А. Евфемізми в українських говорах Закарпаття. *Тези доповідей до XX наукової конференції Ужгородського університету: Серія мовозн.* Ужгород, 1966. С. 17–25.
2. Єловська Ю.В. Табу в мовленнєвій практиці українців: дис... канд. філол. н.: спец. 10.02.01 – українська мова. Кривий Ріг, 2017. 221 с.
3. Кацев А.М. Языковое табу и эвфемия: уч. пособие к спецкурсу. Ленинград: ЛГПИ, 1988. 80 с.
4. Мілева І. Мовне табу в українських діалектних фразеологізмах. URL: <https://elib.hduht.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/3727/7/5.%20Мілева%20І.PDF>
5. Москвін В.П. Эвфемизмы: системные связи, функции и способы образования. *Вопросы языкознания*. 2001. № 3. С. 58–70.
6. Онишкевич М.Й. Словник бойківських говірок: у 2 ч. Київ: Наукова думка, 1984.
7. Поп Д. Русинсько-українсько-руський і русско-українсько-русинський словарь. Ужгород: ПП «Повч Р.М.», 2007. 311 с.
8. Реформатский А.А. Введение в языковедение. Москва: Аспект Пресс, 2016. 536 с.
9. Сабадош І.В. Словник закарпатської говірки села Сокирниця Хустського району. Ужгород: Ліра, 2008. 480 с.
10. Словник української мови в 11 т. / редкол.: І.К. Білодід та ін. Київ: Наукова думка, 1971. Т. II. 550 с.
11. Словник української мови в 11 т. / редкол.: І.К. Білодід та ін. Київ: Наукова думка, 1980. Т. XI. 700 с.
12. Черленяк І.В. Традиційна сімейна обрядовість українців Закарпаття кінця XIX – першої половини XX століття: дис... канд. істор. наук (доктора філософії); 07.00.05 «Етнологія». Львів, 2020. 320 с.

References

1. Hrytsak M.A. (1966) Evfemizmy v ukrainykykh hovorakh Zakarpattia [Euphemisms in Ukrainian dialects of Transcarpathia]. *Tezy dopovidei do XX naukovoї konferentsii Uzhhorodskoho universytetu: Seriiia movozn.* Uzhhorod. S. 17–25 [in Ukrainian].
2. Yelovska Yu.V. (2017) Tabu v movlennievii praktytsi ukraintsv [Taboo in the speech practice of Ukrainians]: dys... kand. filol. n.: 10.02.01 – ukrainska mova. Kryvyi Rih. 221 s. [in Ukrainian].
3. Kacev A.M. (1988) Yazykovoe tabu i ehvfemiya [Language taboo and euphemia]: uch. posobie k speckursu. Leningrad: LGPI. 80 s. [in Russian].
4. Milieva I. Movne tabu v ukrainykykh dialektnykh frazeolohizmakh [Language taboo in ukrainian dialect phraseologisms]. URL: <https://elib.hduht.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/3727/7/5.%20Мілева%20І.PDF> [in Ukrainian].
5. Moskvina V.P. (2001) Ehvfemizmy: sistemnye svyazi, funktsii i sposoby obrazovaniya [Euphemisms: system connections, functions and methods of education]. *Voprosy yazykoznaniiya*. № 3. S. 58–70 [in Russian].
6. Onyshkevych M.Yo. (1984) Slovnynk boikivskykh hovirok [Dictionary of Boyko's dialects]: u 2 ch. Kyiv: Naukova dumka [in Ukrainian].
7. Pop D. (2007) Rusynsko-ukraiynsko-ruskyi y russko-ukraynsko-rusynskyi slovar [Rusyn-Ukrainian-Russian and Russian-Ukrainian-Rusyn dictionary]. Uzhhorod: PP «Povch R.M.». 311 s. [in Ukrainian].
8. Reformatskiy A.A. (2016) Vvedenie v yazykovedenie [Introduction to linguistics]. Moskva: Aspekt Press. 536 s. [in Russian].
9. Sabadosh I.V. (2008) Slovnynk zakarpatskoi hovirky sela Sokyrnytsia Khustskoho rayonu [The Dictionary of Transcarpathian Patois of Sokyrnytsa Village, Khust Region]. Uzhhorod: Lira. 480 s. [in Ukrainian].
10. Slovnynk ukrainskoi movy v 11 t. [Dictionary of the Ukrainian language in 11 t.] Kyiv: Naukova dumka, 1971. T. II. 550 s. [in Ukrainian].
11. Slovnynk ukrainskoi movy v 11 t. [Dictionary of the Ukrainian language in 11 t.] Kyiv: Naukova dumka, 1980. T. XI. 700 s. [in Ukrainian].
12. Cherleniak I.V. (2020) Tradytiina simeina obriadvost ukraintsv Zakarpattia kintsia XIX – pershoi polovyny XX stolittia [Traditional Family Rituals of the Ukrainians in Transcarpathia at the end of the 19th – first half of the 20th century]: dys... kand. istor. nauk (doktora filosofii); 07.00.05 «Etnolohiia». Lviv. 320 s. [in Ukrainian].

EUPHEMISMS AND OTHER VERBAL REPRESENTATIVES OF THE CONCEPT “DEATH” IN THE UKRAINIAN DIALECTS OF TRANSCARPATHIA

Abstract. The collection, systematization and analysis of various nominative means in the system of live speech connected with dynamic processes of the vocabulary is one of the urgent tasks of modern Ukrainian dialectology. Extra- and intralingual factors cause the appearance of linguistic phenomena that arouse lively scientific interest in ways of expression, semantics and functional features. Euphemisms, dysphemisms and other units of secondary nomination require a deeper theoretical understanding in connection with the anthropocentric approach to the study of linguistic phenomena in linguistics.

The paper analyzes the semantics and the structure of euphemisms and other verbal representatives of the concept “DEATH” in the Ukrainian dialects of Transcarpathia. To achieve the goal, the following tasks were performed: 1) euphemistic, dysphemic and other verbal representatives of the concept of “DEATH” were singled out and systematized; 2) the connection of euphemisms, dysphemisms and tropical means has been revealed; 3) the main methods and factors of substitutes are determined; 4) the role of the component composition in the formation of euphemistic and dysphemic expressions has been clarified; 5) the role of lingual and extralingual factors is analyzed on the example of separate substitutes.

It is proved that euphemisms, dysphemisms and other verbal representatives of the concept of “DEATH” in the Transcarpathian patois form a wide layer of secondary names and reflect the linguistic and ethnocultural features of Transcarpathians. From a structural point of view, they are one-, two- and mostly multi-lexeme compounds, which consist mostly of verbs and nouns.

From the point of view of semantics, many descriptive nouns reflect the faith of Transcarpathians in the afterlife, animistic ideas about the soul and forms of its existence. Some of the statements confirm the timid, respectful, ritual-sacred attitude to the very fact of death and illustrate a clearly formed system of dialectal norms of funeral etiquette. However, the use of a number of metaphors, metonymies, phrases and other expressions of a humorous or ironic nature testifies to the long-standing desire of a person to overcome the fear of death.

Keywords: euphemism, dysphemism, phraseme, metaphor, metonymy, concept of “DEATH”, Transcarpathian patois.

© Пискач О., 2021 р.

Ольга Пискач – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Ужгородського національного університету, Ужгород, Україна; olha.pyskach@uzhnu.edu.ua; <https://orcid.org/0000-0002-3858-6823>.

Olha Pyskach – Candidate of Philology, Associate Professor of the Ukrainian Language Department Uzhhorod National University, Uzhhorod, Ukraine; olha.pyskach@uzhnu.edu.ua; <https://orcid.org/0000-0002-3858-6823>.